

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. B. ma 19 lat, jest żyjącym w konkubinacie kawalerem (konkubina znajduje się w 4 miesiącu ciąży), jest na etapie poszukiwania pracy. W przeszłości był trzykrotnie skazywany wyrokami Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu za rozmaite przestępstwa :

- wyrokiem z dnia 1.03.2016 r. w sprawie II K 22/16 za przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. na karę łączną 10 miesięcy ograniczenia wolności, z zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym,
- wyrokiem z dnia 12.04.2017 r. w sprawie II K 597/16 za przestępstwa z art.207 § 1 k.k., z art. 216 § 1 k.k. oraz z art. 55 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, z równoczesnym oddaniem go pod dozór kuratora sądowego,
- wyrokiem z dnia 19.04.2017 r. w sprawie II K 75/17 za przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. oraz z art. 157 § 2 k.k. na karę łączną 10 miesięcy ograniczenia wolności, z zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Dowód :

- dane osobopoznawcze, k. 33,
- dane o karalności oskarżonego, k. 62-64,
- odpisy wyroków skazujących, k. 86-89,
- dane podane przez oskarżonego do protokołu rozprawy, k. 90.

Przesłuchany w charakterze oskarżonego M. B. przyznał się do popełnienia zarzuconych mu przestępstw, wyjaśniając, że groził M. H., gdyż nie chciała mu wydać pozostawionych w jej mieszkaniu jego rzeczy, których część przekazała swojemu bratu D. w zamian za dług. Wyjaśniając na rozprawie, oskarżony wskazał, że D. H. ukraść mu pewien przedmiot i pomówił swoją siostrę, że to zrobiła.

Dowód :

- wyjaśnienia oskarżonego M. B., k.30-31, 90.

Zważył bowiem Sąd , co następuje:

M. B. stanął pod zarzutem tego, że :

I.w dniu 8.11.2016r. w K. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętym zamiarem kilkakrotnie groził za pośrednictwem wiadomości sms pobiciem M. H., a groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione, to jest przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. ,

II.w dniu 12.11.2016r. oraz w dniu 17.11.2016r. w K. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętym zamiarem kilkakrotnie groził za pośrednictwem portalu F. pobiciem D. H., a groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione, to jest przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Stosownie do przepisu art. 190 § 1 kk, groźbą karalną jest zagrożenie innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej , jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostanie

spełniona. Do zaistnienia tego przestępstwa konieczne jest nie tylko same wypowiedzenie (bądź napisanie) groźby, ale równocześnie groźba ta w zagrożonym musi wzbudzić uzasadnioną obawę jej spełnienia. Ten drugi element musi istnieć w chwili dotarcia treści groźby do osoby pokrzywdzonej, w przeciwnym razie brak jest przestępstwa groźby karalnej w znaczeniu karnym. Oznacza on subiektywne przekonanie osoby zagrożonej, uzasadnione okolicznościami, że groźba zostanie spełniona, co nie jest bynajmniej tożsame z obiektywną niemożnością czy też nawet brakiem zamiaru spełnienia przez sprawcę treści groźby, gdyż przecież osoba zagrożona może nie wiedzieć, że sprawca nie ma zamiaru spełnienia groźby.

W realiach niniejszej sprawy nie budziło wątpliwości, że oskarżony dopuścił się czynem ciągłym zarzuconych mu zachowań, stanowiących popełnienie na szkody pokrzywdzonych M. i D. H. przestępstwa groźby karalnej. Okoliczności popełnienia przestępstwa obszernie zrelacjonowali w swoich zeznaniach pokrzywdzeni M. i D. H., logicznie uzasadniając swoją obawę spełnienia tych gróźb. Swoich zachowań wobec pokrzywdzonych nie kwestionował również sam oskarżony, przyznając się w całej rozciągłości do popełnienia obu zarzuconych mu przestępstw.

Z tych względów, uznał Sąd oskarżonego M. B. za winnego popełnienia obu czynów opisanych w części wstępnej wyroku, stanowiących przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i wymierzył mu za nie na podstawie art. 190 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, z zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Analizując kwestię wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwa, Sąd kierował się wskazaniem w zakresie wymiaru kary opisanymi w art. 53 § 1 i 2 kk, wyrażającymi dyrektywy prewencji indywidualnej oraz generalnej w jej znaczeniu pozytywnym. Zaznaczyć należy, że przepisane oskarżonemu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. są czynami o stosunkowo niskim zagrożeniu ustawowym, zagrożonymi alternatywnymi karami: grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Przy wyborze rodzaju kary miał Sąd na uwadze, że oskarżony jest osobą niepracującą, dopiero poszukującą pracy, co wskazuje, że nie byłby w stanie uiścić grzywny. Uznał Sąd jednocześnie, mając na uwadze dotychczasową historię karalności oskarżonego i okoliczności przypisanych oskarżonemu czynów, że kara grzywny byłaby dla oskarżonego karą zbyt łagodną. Sąd wymierzył oskarżonemu karę ograniczenia wolności, polegającej na wykonaniu w okresie 10 miesięcy 300 godzin pracy na cel społeczny (po 30 godzin miesięcznie). Kara ta ma, w ocenie Sądu, nieporównywalny walor wychowawczy, mobilizując oskarżonego do osobistego wysiłku pracy na cel społeczny. Walor ten wymaga tym bardziej podkreślenia w świetle tego, że oskarżony jest tzw. sprawcą młodocianym, który w chwili popełnienia przypisanych mu przestępstw nie ukończył 21 roku życia. Po myśli dyrektywy wymiaru kary określonej w art. 54 § 1 k.k., wymierzając karę młodocianemu, Sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować.

Walurowi takiego nie ma natomiast, przynajmniej w takim zakresie, kara pozbawienia wolności, orzeczona nawet z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. Podkreślić należy tu na marginesie, że, z punktu widzenia formalnych przesłanek określonych w art. 69 § 1 k.k., z ewentualnego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest wykluczona jedynie osoba, która w czasie popełnienia przypisanych jej przestępstw była już skazana na karę pozbawienia wolności. Oskarżony taką osobą niewątpliwie nie jest, gdyż w okresie między 8 a 17 listopada 2016 r. był jedynie skazany na karę ograniczenia wolności, powołanym wyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 1.03.2016 r. wydanym w sprawie II K 22/16.

W opinii Sądu, wymierzona kara 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cel społeczny, uwzględniając znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, równocześnie realizuje wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jak wyżej wskazano, oskarżonego obciąża historia jego karalności, z której wynika m.in., że oskarżony był już skazywany za umyślne przestępstwa podobne, z użyciem przemocy. Jednocześnie, zauważyć należy, że, poza jednym wyjątkiem, były to zasadniczo czyny o stosunkowo niskim zagrożeniu ustawowym, kwalifikowane z art. 157 § 2 k.k.,

art. 226 § 1 k.k. oraz z art. 216 § 1 k.k., zagrożone bądź wyłącznie alternatywnymi karami grzywny albo ograniczenia wolności (czyn z art. 216 § 1 k.k.), bądź też, przy możliwości wymierzeniu kar alternatywnych, karami pozbawienia wolności w wysokości co najwyżej 2 lat. Wyjątkiem był czyn z art. 207 § 1 k.k., którego winnym popełnienia oskarżony został wyrokiem Sądu wydanym w dniu 12.04.2017 r. w sprawie II K 597/16.

Niezależnie od ilości wydanych wobec oskarżonego wyroków skazujących, sprowadzić należy tę ilość do właściwego wymiaru, wskazując, że czyny o które prowadzono postępowania karne o sygn. akt II K 597/16 i II K 75/17, a także czyny o które prowadzone było niniejsze postępowanie pod sygn. akt II K 794/16, popełnione zostały w datach odpowiednio 5.05.2016 r., 24.04.2016 r., 7.09.2016 r., 8.11.2016 r. i 17.11.2016 r., a więc przed wydaniem w dniu 12.04.2017 r. pod sygn. akt II K 597/16 pierwszego z wyroków skazujących dotyczących części tych czynów. Oznacza to, że równie dobrze czyny te mogły, teoretycznie rzecz biorąc, zostać połączone do wspólnego prowadzenia i w rezultacie – zostać objęte jednym wyrokiem skazującym., w którym, z dużym prawdopodobieństwem, w miejsce trzech jednostkowych wyroków skazujących, orzeczona zostałaby wobec oskarżonego jedna kara łączna ograniczenia wolności albo, co najwyżej, kara łączna pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jak wyżej wskazano, za znacznie bardziej wychowawczą, stanowiącą przy tym dolegliwość o charakterze realnym, uznał Sąd karę ograniczenia wolności, z zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny. Taka też kara została oskarżonemu wymierzona.

Z uwagi na okoliczność, iż oskarżony jest dopiero na etapie poszukiwania pracy zarobkowej i obecnie dochodów nie posiada, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił Sąd oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

- 1/ odnotować sporządzenie uzasadnienia;
- 2/ odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć prokuratorowi;
- 3/ kal. 14 dni .

S